

תת"ע 2913/11/13 - מדינת ישראל נגד איסאקוב שלום

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2913-11-13 מדינת ישראל נ' איסאקוב שלום
תיק חיצוני:

בפני	השופט אבישי קאופמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	איסאקוב שלום

החלטה

בתיק זה הורשע הנאשם שלא בנוכחותו וכעת הוא עותר לביטול הכרעת הדין.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות אתה בקשה ולהותיר את ההרשעה על כנה.

על פי עובדות כתב האישום מיוחסת לנאשם עבירה של נהיגה בשכרות, וזאת מכוח **סירוב** לבדיקת נשיפה מיום 26.10.13. הסנגור טען כי בדיקת הנשיפה נכשלה עקב **בעיות רפואיות** מהן סובל הנאשם והודיע כי יגיש חוות דעת רפואית בעניין או יציג מסמכים רפואיים לראש לשכת התביעות לשכנעו בטענה. הדבר לא נעשה והתיק נקבע לבסוף לשמיעת ראיות.

הנאשם הופיע לדיונים המקדמיים בתיק למעשה פעם אחת בלבד, וזאת בדיון 5.6.14, לאחר שהוצא נגדו צו הבאה. בשאר הדיונים הופיע הסנגור לבדו, כאשר בכל פעם נותן הסנגור הסבר אחר לאי הופעת הנאשם. שמיעת הראיות החלה ביום 10.9.15 שאז העידו השוטרים סמי אמזלג ואייל עמר, העד הנוסף נשמע בישיבה מיום 21.2.15, וזאת לאחר שלא התייצב לישיבה שנקבעה לחודש נובמבר. לכל ישיבות אלה לא התייצב הנאשם, מסיבות שונות שמסר הסנגור. לנאשם ניתנה הזדמנות להביא ראיותיו בישיבה שנקבעה לפרשת ההגנה ליום 19.4. בישיבה זו הודיע הסנגור:

"לא הצלחתי לזמן את הנאשם. אני יודע שהנאשם לא הופיע לכל הישיבות שנקבעו לשמיעת ראיות.
הוא למעשה לא התייצב אלא פעם אחת בלבד, כאשר הובא בצו הבאה."

ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם בהעדר התייצבות. דחיתי בקשה זו, **נתתי לנאשם הזדמנות נוספת** להגיע למסירת עדות וקבעתי כי: "אם אווכח כי לא ניתן להביא את הנאשם גם במועד זה, אקבע כי הנאשם נמנע ממסירת

עדות ובאי כח הצדדים יסכמו טענותיהם על סמך החומר המצוי בתיק".

הנאשם לא התייצב למסירת עדות גם בלא במועד הנוסף שנקבע, ואף סנגורו לא התייצב לאותו דיון, ואף לא לדיון נדחה נוסף שנערך לאחר מכן. לפיכך בישיבה מיום 24.5 קבעתי:

"בתיק זה לא הופיע הנאשם למתן עדות בישיבה מיום 21.2, ובישיבה ביום 19.4. לסניגור ניתנה אפשרות להביא את הנאשם לביהמ"ש פעמיים נוספות לאחר מכן אולם הדבר לא נעשה. בנסיבות אלה, אני קובע כי הנאשם ויתר על עדותו בתיק זה וקובע את התיק לסיכומים ליום 14.7 בשעה 10".

גם לישיבה זו לא התייצבו הנאשם וסנגורו. ב"כ המאשימה סיכם טענותיו בקצרה. גם בשלב זה עדיין לא הרשעתי את הנאשם **ואפשרתי לסנגור להגיש סיכומיו בכתב** תוך שאני קובע מועד למתן הכרעת דין לחודש ספטמבר. סיכומים כאמור לא הוגשו, וביום 6.9 מסרתי את הכרעת הדין בתיק במסגרתה הרשעתי את הנאשם. כפי שפירטתי בהכרעת הדין, זו לא ניתנה רק בשל אי התייצבות הנאשם למסירת עדות ובשל אי הגשת סיכומים. **הכרעת הדין ניתנה על בסיס חומר הראיות**, התרשמות מעדויות השוטרים - אשר עברו חקירה נגדית מקיפה של הסנגור - כי הנאשם הכשיל את בדיקת הנשיפה, תוצאות הבדיקה אשר הצביעו כי הנאשם לא נשף כל אוויר במכשיר, העובדה כי ברכבו נמצאו כוס משקה ובקבוק וודקה וכי עלה ממנו ריח אלכוהול בולט, הכל כמפורט בהכרעת הדין.

לאחר מסירת הכרעת הדין הוצא כנגד הנאשם צו הבאה לגזירת דינו בפניו, והוא הובא בפני בסופו של דבר ביום 6.11. הסנגור הגיע לדיון זה בלא התיק - ככל הנראה עקב הבאת הנאשם בצו הבאה - טען לניתוק הקשר עם הנאשם אשר "שכח מהדיון", וחזר וטען כי בידו מסמכים רפואיים להוכיח את טענות הנאשם. איפשרתי לסנגור להגיש בקשה בכתב ולצרף אליה כל מסמך שיחפוץ בו, ובקשה כאמור אכן הוגשה.

מהמסמכים שצורפו לבקשה עולה כי לנאשם נקבעה נכות צמיתה בשיעור של 40% מהמוסד לביטוח לאומי וזאת **עקב נמנום** על רקע נפשי. אין במסמכים שהוגשו **ולו רמז** לבעיית נשימה כלשהי אשר יכולה להסביר תוצאה של **אפס** בנשיפה למכשיר.

ההלכות בעניין ביטול פסקי דין שניתנו בהעדר התייצבות ידועות ונקבעו זה מכבר בידי בית המשפט העליון. כפי שנקבע בעניין **רוקנשטיין** "לנאשם היה יומו בבית המשפט, ומשלא טרח להתייצב, מוטב ילין על עצמו ולא על אחרים" (ר"ע 418/85).

במקרה דנן היו לנאשם לפחות **שלוש הזדמנויות להתייצב למסירת עדותו**. בישיבה בחודש פברואר שנקבעה לסיום שמיעת הראיות ובשתי ישיבות נוספות שנקבעו לפרשת הגנה לאחר מכן. הנאשם והסנגור אף לא התייצבו **לישיבה שנקבעה לשמיעת הסיכומים ואף ההזדמנות להגשת סיכומים בכתב לא נוצלה**.

אין מדובר, אפוא, במי ש"שכח" מדיון אחד בתיק, מי שלא בדק את המועד שנקבע או התעלם מהחלטה מסוימת. מדובר במי שלא התייצב לדיונים אלא כאשר הוצא נגדו צו הבאה ומי שיקבל ממני הזדמנות פעם אחר פעם להתייצב לדיונים ולהוכיח טענותיו, אך לא ניצל זאת.

ראו בהקשרים דומים החלטות בית המשפט העליון, לרבות בעניין של נאשמים אשר נדונו בהעדר התייצבות בעבירות של נהיגה בשכרות רע"פ 9183/11 **הרש הסנפרץ נ' מדינת ישראל**, רע"פ 5350/15 **סוהיל זועבי נ' מדינת ישראל**, רע"פ 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל**, רע"פ 5314/13 **ואלדס בלוך נ' מדינת ישראל** ועוד רבים אחרים.

כפי שנקבע בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** ביטול פסק דין מחמת עיוות דין לנאשם יעשה במשורה אך באותם מקרים בהם הונחה תשתית איתנה בדבר קיומו של חשש ממשי להרשעת חף מפשע. לשם כך, יש לבחון את חומרת העבירה בה הורשע המבקש, העונש שנגזר עליו, מידת ה'אשם הדיוני' המוטל עליו בשל אי התייצבותו לדיון וסיכויי הצלחתו בהליך ככל שיבוטל פסק הדין.

במקרה דנן, האשם הדיוני של הנאשם הינו חמור במיוחד. לנאשם ניתנו כאמור הזדמנויות חוזרות להתייצב לדיונים, למסור עדותו ולהעלות טענותיו, אך הוא לא ניצל הזדמנויות אלה פעם אחר פעם. למרות כל האמור לעיל, לו היה מראה הנאשם בצורה ממשית כי עומדת לו טענה לבעייה רפואית אשר יכולה להצדיק כישלון מוחלט של בדיקת הנשיפה, מוכן הייתי לאפשר לו בירור הטענה, תוך חיוב משמעותי בהוצאות, אולם גם בכך כשל הנאשם. הנאשם **לא הציג ולו מסמך רפואי אחד** המעיד על בעיית נשימה כלשהי, ולמרות טענת הסנגור, אינני רואה כל קשר ביו בעיית גמגום על רקע נפשי לבעיות נשימה. לא יהיה זה מיותר להזכיר כאן החלטות בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 3043/08 **יוליאן יוספוב נ' מדינת ישראל** ועפ"ת 13850-03-12 **שאדי נאסר נ' מדינת ישראל** בהן נדחו בקשות דומות במקרים בהם הורשע נאשם לאחר אי התייצבות אחת ויחידה ולא דווקא אי התייצבות "סדרתית" כמו במקרה דנן, מאחר והנאשם לא הצליח לבסס חשש לעיוות דין.

במקרה דנן כאמור מדובר במחדלים דיוניים חוזרים, לאחר מתן הזדמנויות רבות, בהצטברות ראיות המאשימה אשר עמדו במבחן החקירה הנגדית של הסנגור ובהעדר כל ביסוס לטענת ההגנה של הנאשם.

אשר על כן, הבקשה לביטול הכרעת הדין נדחית.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 18.12 בשעה 9. **הסנגור יודא הופעת הנאשם לדיון.**

ניתנה היום, כ"ה חשוון תשע"ז, 26 נובמבר 2016.